

Казки про птахів

Ворона і її діти

Ворона і її діти

Ворона підгодувала троє молодих воронят, що ще не могли самі літати, та й гадає собі: «Ану, я їх випробую, котре з них найсправедливіше». Каже она до них так:

— Діти, ми на цім дереві не утримаємося, бо завтра се дерево хоче господар зрубати; сьогодні його призначив до зрубання, тому я вас мусю попереносити на друге місце, он там за ту широку ріку.

Діти кажуть:

— Най буде.

Ворона бере в лаби найстаре вороня і несе. Серед води питає:

— Синку, чи будеш ти так мене годувати на старі літа, як я тебе? Чи будеш ня,— каже,— так годувати і переносити, де треба, як я тебе переносю?

А воронятко каже:

— Ой, чому ні! Буду, мамко!

А ворона пустила його до ріки і вернулася по друге та й так само пустила його до ріки, бо і то так обіцяло, як перше, а она знає, що то мудрація. Вертається та ворона за третім і питається і цього так, як тих двох, що вже потопилися. Але це третє каже:

— Ненько, я не можу вам це обіцяти, бо і я буду мати тогди такі самі діти, як ви, і мусю їх так годувати, як ви нас годуєте, то їх опустити не можу і вам цього не обіцяю.

Тогди ворона сказала.

— То ж ти — вірна моя дитина, ти правду сказала, то я тебе перенесу і догодую. А тих двох я потопила, бо були брехливі, бо обіцяли, що будуть мене так на старість годувати, як я вас годую.